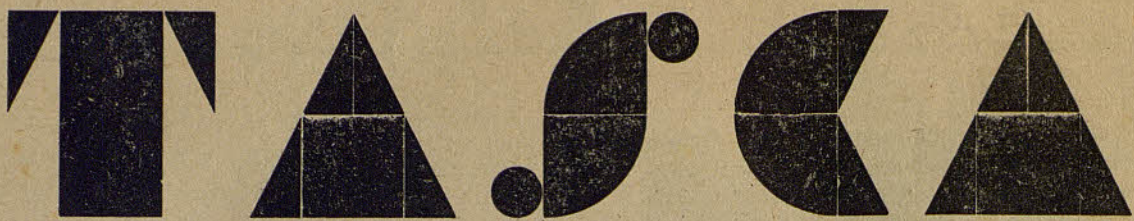

Josep Ibarra
Barberia Moreno

Ara i sempre de la vida, el nostre crit de guerra, és el de: Visca el Front Popular, i abaix l'indignitat civil!

PORTANTVEU QUINZENAL DE LA COMARCAL D'ESQUERRES DEL PARTIT DE MONTBLANC
DELS ARTICLES PUBLICATS EN SÓN RESPOSABLES LLURS AUTORS

Any 1

Montblanc, 1 de Juny del 1936

Núm. 3

Preus de subscripció: 3'50 pessetes a l'any.
2'00 id. el semestre.
1'25 id. el trimestre.
Número solt, 15 cèntims.

Control polític-administratiu: Centre Comarcal d'esquerrers-Montblanc
Redacció: Carrer de Guimerà, SANTA COLOMA DE QUERALT (Tarragona)
SORTIRA ELS DIES 1 I 15 DE CADA MES
Anuncis: Preus convinguts

EDITORIAL

Mans a l'Obra, Governants

Molts són els problemes que afecten al poble i que demanen urgent solució, si és que es vol consolidar la República. En tot, passen setmanes, esperem mesos, i aquests problemes, resten estancats. No vénen aquelles solucions ràpides, que entenem, hauria d'ésser la norma dels nostres homes de govern. Són tants els assumptes a resoldre que en molts pobles, de fet, la República no ha assolit encara, entrar-hi. I el pitjor és, que les experiències passades, pel que es veu, no han estat encara prou allisonadores. Encara no ens deixa avançar l'empatx de legalisme. Encara ens obstinem en reconèixer drets i garanties, als enemics de les llibertats. I està clar, mentre es continuï així, el compliment del programa del Front Popular, anirà a pas de tortuga. Entre tots aquests problemes, però, el que demana més ràpida solució, el que no pot aguarar més a resoldre's, el que no té espera, és el problema de l'atur forçós. Aquest problema, cal enfrontar-lo amb energia i audàcia, doncs, per damunt de tots els ideals, per damunt de totes les disciplines de partit, per damunt de tot, cal portar pa als nostres fills. I això que és una cosa que no admet cap ajornament, es tracta, per part dels nostres governants, no direm amb indeferència, que fóra criminal, però sí, amb relativa calma. Això que calia que restés solucionat als vuit dies després del triomf del 16 de de Febrer, és encara una angoixa que emplena de tragèdia, les llars de molts obrers. Sense anar més lluny, tenim nosaltres, companys volguts de la comarca, que passen per la crítica situació de no tenir la manera d'anar portant a casa el precís per als éssers estimats. No fa gaires dies, un d'ells, el nom del qual ens reservem, però que és conegut de tots els republicans de les nostres rodalies, en una sentida i expressiva carta ens deia: —Si vull donar menjar als meus fills, he de vendre'm els llibres que tinc—.

Això no pot perllongar-se un dia més, si no volem que a tots ens caigui la cara de vergonya. A propòsit, no donem, com dèiem, els noms dels susdits companys, perquè podria enterar-se'n l'enemic, i no ho dubteu, li causaria la cosa, força joia. Són, però, companys, els esmentats, que el dia 6 d'Octubre compliren amb llur deure. Companys, que aquell dia s'ho jugaren tot. Companys, que han passat per presidi. Companys, que han treballat quant han pogut, per a l'adveniment de la República i pel seu consolidament.

Si tractant-se, doncs, de correligionaris de tanta estima i tanta vàlua, ens trobem així, cal donar-se compte dels estralls que l'atur forçós causarà arreu d'Espanya. Així, doncs, surtin d'on surtin, cal arbitrar i treure les pessetes d'allà on siguin, i resoldre d'una vegada el problema dels sense feina, car si bé sabem que aquest no és l'única preocupació que pesa damunt dels nostres governants, estem convençuts, que el primer que ha de fer la República, és allunyar de les llars humils, el fantasma de la fam.

DE COL·LABORACIÓ

A S P E C T E S

L'actuació femenina dintre de la República

Enceta avui la seva col·laboració a «Tasca», la coneguda escriptora i entusiasta propagandista del pacifisme espanyol, Na Carme Perarnau de Bruse, qui amb la seva valuosa ploma ens honorarà les nostres pàgines.

La dona al neixement evolucionista de la República, ha pogut gaudir de nous drets assolits i viscuts a l'escalf d'uns ideals purs i magnànims envers les llibertats del poble. Al poc temps, varen aparèixer unes figures femenines que el dia de demà poden ésser trossos gloriosos d'una futura Història d'Espanya.

Conferències, cursets o actives actuacions femenines, han col·locat a la dona en un pla polític interessant que li permet gaudir d'una veritadera influència dintre d'ella.

Aquí a Espanya, foren les desvetlladores d'aquest esperit actuacionista femení, Victòria Kent, Maria Martínez Sierra, Clara Campoamor i Margarita Nelken, que ens impulsaren a lluitar amb gran fe per uns ideals, posats sempre sota uns amplis horitzons de pau, llibertat i els nous drets per a la dona, que havien de donar-li una gran influència dintre de la política.

La dona en tots els aspectes de la vida exerceix, o millor dit, esbargeix fortament la seva influència, nascuda mantes vegades a l'escalf de la llar. D'aquesta influència cal deslligar com a cosa ja personal i pròpia d'ella, la seva actuació dintre de la política, molt necessària en certs casos.

Una escriptora catalana, Llucieta Canyù, en una de les seves belles obres ens remarca profundament l'imperiosa necessitat de que la dona s'ocupi de quelcom més important que les petites coses frívoles, que absorbeixen més de la meitat de la nostra vida. Segons l'escriptora, «els afers polítics i socials són compatibles amb els deures de la llar. I, així com hi ha noies i dones que tenen predilecció per les arts i es passen hores i hores pintant quadrets que dissortadament no aniran a cap exposició; així com n'hi ha d'altres que es passen tot el Sant dia llegint novel·les cursis o mal intencionades; i d'altres que no reposen corrent d'ancings, tès o einemes. Si totes plegades es preocupessin una mica dels afers públics, no perdrien llástimosament el temps i farien obra positiva.

Si les dones troben hores per esmerçar en aquestes coses frívoles, em sembla que més